

и вий толко голѣми, толко вѣжи и толко можни като него.“ Ева, която желаше да бѣде тѣй вѣжа каквото Богъ, направи таквази лудость, щото да повѣрва Діаволтъ. Тя откъснѣ еднѣ ябълкѣ за себе си, а другѣ даде на Адама. Като ядохѣ отъ този злочестъ плодъ видѣхѣ веднѣга, че съгрѣшихѣ, и засрамени, ся скрихѣ подъ дървесата като да ги не види Богъ. Подирѣ нѣкое врѣме, Богъ повыка Адама и му рѣче: „защо быдохте непослушливы?“ Адамъ, вмѣсто да припознае грѣшкѣтъ си и да иска прошкѣ отъ Бога, извини ся и рѣче: „Господи! жената, която ми дадохте, ми каза да ямъ отъ ябълкѣтъ.“ — Господи! рѣче Ева мене ми каза змѣята да ямъ. — Понеже сте повини и троица, рѣче Богъ, ще ся накажете и трима. Змѣята ще бѣде проклѣта, а жената ще ѣ смаже главѣтъ. Ева ще бѣде одължена да слуша мѣжа си. За Адама, той ще умрѣ също каквото и жената му, и ще бѣде длѣженъ да работи, ако иска да има хлѣбъ.“ Послѣ туй Богъ испѣди Адама и Евѣ отъ хубавѣтъ градинѣ, която наричаше земный рай; и за да ги заварди да не влизать вече тамъ, той тури на вратѣтъ единъ Ангелъ съ огненъ бичъ.

УЧИТЕЛКА.

Ела да вы загърлыж, драга Маріо, вий казахте науестъ исторіѣтъ си като еднѣ голѣмѣ дѣвойкѣ; но я ми кажете, моляж вы, да ли трѣбва да учимъ само исторіѣ, та да бѣдемъ мадри?

МАРІЯ.

Незнамъ, Господжа учителко.